

Идащата недѣля стана официалниятъ годежъ и до друга — свадбата. Кумъ стана сватовникътъ. Свадбата стана тихо и набързо, та никой отъ Бойково не дойде въ София. Младоженцитѣ остана да живѣятъ за нѣкое врѣме при новитѣ си родители. Дѣдо Генко се малко поразсърди — и доста основателно — но скоро всичко прости сину. Булката бѣше хубавица, ученичка, отъ родъ, пакъ и съ парици . . . Слѣдъ нѣколко дена Бойковски изпрати до баща си и други роднини по два портрета: единъ на годеницата си, сама, и другъ двама съ нея съ свадбарска прѣмѣна.

Довѣрчивиятъ Бойковски се изведнажъ тушна въ туй море — женилката — най-опасно отъ всички морета, впусна се въ борба съ грубото невѣжество, прѣдразсѣдка, каприза, ината и криворазбраната цивилизация — най-опасна отъ всички борби, гдѣто много титани тѣла и духове се кàлятъ и калѣтъ и много идеали пропадатъ завинаги! . . . Отъ най-първо и двама се причиняха, особно младата г-жа Бойковска, но лека-полека, въ продължение на цѣла година, се разви — или, по-добрѣ, се лѣсна — характерътъ ѝ. Тя, нѣжно галено дѣте, прояви още отрано капризи и упорство. Макаръ и женена, животътъ и въ нѣкои отношения се малко измѣни: и сега бѣ заградена отъ нѣжнитѣ грижи на родителитѣ си, а Бойковски, като всѣки мжжъ — прѣди и слѣдъ обѣдъ на работа. Той всичко добрѣ разбираше, но младостта и хубостта на съпругата му я великодушно извиняваха въ неговитѣ очи, и всѣки день правѣше по една отстъпка и се помиряваше съ положението си: той гледаше изобщо да върви добрѣ сѣмейното дѣло, та въ дребулиитѣ не се мѣсѣше — това той считаше унизително за единъ сериозенъ мжжъ и кавалеръ.

Дѣдо Генко получаваше писмо само отъ сина, и то въ начало на всѣки мѣсецъ, и прѣпоръчано, на дебела лѣскава книга и съ червенъ печатъ, защото въ него винаги бѣ сгушена една двадесетолевна банкнота, армаганъ. Отъ туй рѣдко имаше изключение. Това писмо бѣше едно отъ нѣколкото, що еднажъ у седмицата пристигаха въ Бойково и разнообразѣха и раздвижваха приказкитѣ на тихия монотоненъ селски животъ, най-